

1) Ἀπρολόγευτος, ὁ ἴδ., Μέγαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Βλαστ.: Τήρα τ' ἀνιφτο, τ' ἀπρολόγητο! Βούρβουρ. Ἀπυρολόγητο παιδί Μέγαρ. Ἀφκειασι' κι ἀπυρολόγητ' εἶνι Αἰτωλ. || Φρ. Ἀφερτο γίνητ' ἀπερολόγητο! (ἐπὶ παιδὸς ἀποστελλομένου δι' ὑπηρεσίαν τινὰ καὶ ἀργοῦντος νὰ ἐπανέλθῃ. Ἀρὰ) αὐτόθ. 2) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη πρόνοια, ἀπεριποίητος, ἀκαλλιέργητος Εὐβ. (Κονίστρ.): Ἀπυρολόγητα χτήματα.

ἀπρομελέτητος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προμελετητός <προμελετώ.

Ὁ μὴ προμελετηθεὶς, ὁ μὴ ἐκ προμελέτης γενόμενος λόγ. σύννηθ.: Ἀπρομελέτητα πράγματα. Οἱ ἀπρομελέτητες ἐκδρομὲς πετυχαίνουν καλύτερα. Ἀπρομελέτητο ἔγκλημα λόγ. σύννηθ. Καὶ ἐνεργ. ὁ μὴ προμελετήσας τι, ἐπὶ μαθητῶν, διδασκάλων, ρητόρων κττ. λόγ. σύννηθ.: Ἦρθε ἀπρομελέτητος ὁ δάσκαλος.

Πβ. ἀμελέτητος.

ἀπρομήθευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπρομήθειφτους Μακεδ. (Σισάν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπρομήθευτος.

Ἀπροστάτευτος: Ἀπέθανιν κι ἄφ'κιν τὰ πιδιά τ' ἀπρομήθειφτα 'ς τοὺς πέντι δρόμ'ς.

ἀπρονοησία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπρονοησία.

Ἐλλειψις προνοίας, τὸ νὰ μὴ προνοῇ τις, ἀπερισκεψία.

ἀπρονόητος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπρονόητος.

1) Παθ. ὁ μὴ προβλεπόμενος ἢ μὴ προβλεφθεὶς λόγ. σύννηθ.: Ἀπρονόητα πράγματα. Ἀπρονόητη ἐπιχείρησι. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προνοήσας, ὁ μὴ λαβὼν πρόνοιαν, ἀπερίσκεπτος λόγ. σύννηθ.: Ἀπρονόητος ἄνθρωπος. || Παροιμ. Ἀπρονόητος νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος Λεξ. Περίδ.

ἀπροξένευτα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπροξένευτος.

1) Χωρὶς μεσολάβησιν προξενητοῦ, ἐπὶ συνοικεσίου πολλαχ.: Παντρεύτηκε ἀπροξένευτα. 2) Χωρὶς μεσολάβησιν μεσίτου ἢ ἄλλου τινὸς προσώπου Λεξ. Δημητρ.: Ἀπροξένευτα ἀγόρασα τὸ σπίτι.

ἀπροξένευτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπροξένιφτους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀπροξέν'φτους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προξενευτός <προξενεύω.

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἔγινε πρότασις γάμου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Περιμένει προξενεῖά, μὰ μένει πάντα ἀπροξένευτος πολλαχ. 2) Ὁ ὑπανδρευθεὶς ἄνευ προσηγηθείσης προξενεῖᾱς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀπροξένευτον ἐπάντρεψεν τὸ κορίτζ' Χαλδ. 3) Ὁ γενόμενος ἄνευ προσηγηθείσης προξενεῖᾱς, ἐπὶ γάμου πολλαχ.: Οὐ γάμους γίν'κι ἀπροξέν'φτους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀπρόοπτος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ. ἀπρόοφτος Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπρόοπτος.

Ὁ μὴ προβλεπόμενος ἢ μὴ προβλεφθεὶς λόγ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀπρόοπτος θάνατος λόγ. σύννηθ. Ἀτὸ ἀπρόοφτον ἔτον Χαλδ.

ἀπροσγάλιastos ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπροσγάλαστους Εὐβ. (Στρώπον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προσγαλιστός <προσγαλίζω.

Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἀνεμείχθη, δὲν προσετέθη κατὰ τὸν βρασμὸν νέον γάλα, πρόσγαλα, ἐπὶ μυζήθρας: Μυζήθρα ἀπροσγάλασι.

ἀπροσεξιά ἡ, ἀπροσεξία λόγ. σύννηθ. ἀπροσεξιά σύννηθ. ἀπροσεξὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπροσεξία.

Τὸ νὰ μὴ προσέχῃ τις, ἔλλειψις προσοχῆς λόγ. σύννηθ.: Ἀπὸ τὴν ἀπροσεξιά του σκόνταψε κ' ἔπεσε σύννηθ. Ψιδιάστηκα π' ἀπροσεξὰ (ψιδιάστηκα = ἐψεγαδιάστηκα, ὑπέστην σωματικὸν ἐλάττωμα) Ἀπύρανθ. || Φρ. Ἐ ἀπροσεξίας (ἐνεκα ἐλλείψεως προσοχῆς) Κύθηρ. κ. ἄ.

ἀπρόσεχτα ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόσεχτος.

Ἄνευ προσοχῆς: Ἀπρόσεχτα κάνει τοῖς δουλειές του. Ἀπρόσεχτα περπατεῖ - τρώει κττ.

ἀπρόσεχτος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀπρόσεχος Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀπρόσεκτος.

Ὁ μὴ προσέχων: Τί ἀπρόσεχτος ποῦ εἶσαι! Ὁ δεῖνα εἶναι ἀπρόσεχτος 'ς τοῖς δουλειές του - 'ς τὴν περπατησιά του - 'ς τὸ ντύσιμό του κττ.

ἀπροσήλυστος ἐπίθ. Ἡπ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ὠμόλιον) ἀπροσήλυστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προσηλυστός <προσηλίζω.

Ὁ μὴ ἐκτεθειμένος ἢ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον. Συνών. ἀνήλυστος Α1 β, ἀνήλιος Ι β.

ἀπροσκάλεστα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπροσκάλεστος.

Χωρὶς πρόσκλησιν: Ἀπροσκάλεστα δὲν πάνε σὲ γάμο.

ἀπροσκάλεστος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπροσκάλιστους βόρ. ἰδιωμ. ἀπροσκάλ'στους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπροσκάλετος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προσκαλεστός <προσκαλώ. Διὰ τὸν τύπ. ἀπροσκάλετος πβ. ἀκάλετος παρὰ τὸ ἀκάλεστος.

1) Ἀπρόσκλητος, συνήθως εἰς γάμους καὶ οἰκογενειακὰς ἐορτὰς ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἄφησε κανένα ἀπροσκάλεστο 'ς τὸ γλέντι, ὅλους τοὺς προσκάλεσε σύννηθ. Συνών. ἀκάλεστος Ι, ἀπροσκάλευτος Ι. 2) Ὁ ἀπρόσκλητος προσελθὼν, αὐτόκλητος ἐνθ' ἄν.: Ἀπροσκάλεστος πῆγε 'ς τὸ γάμο - 'ς τὸ γλέντι - 'ς τὸ χορὸ κττ. σύννηθ. Μοῦ 'ρθις σήμερα ἀπροσκάλ'στους 'ς τὸν τραπέζ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συμπάθησέ με ποῦ μπῆκα ἀνάμεσός σας ἀπροσκάλεστος ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 25 || Παροιμ. Ἀπροσκάλιστους φίλους, ἔτ'μους σκύλλους Μακεδ. (Λακκοβ.) || Γνωμ. Οὐ ἀπροσκάλιστους μέν' ὄξον ἀπ' τὴν πόρτα Μακεδ. Συνών. ἀκάλεστος 2, ἄκραχτος 2, ἀλάλητος 3, ἀπροσκάλευτος 2.

ἀπροσκάλευτος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προσκαλευτός <*προσκαλεύω.

Ἀπροσκάλεστος Ι καὶ 2, ὁ ἴδ.

ἀπροσκέλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπροσκέλ-λιστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προσκελιστός <προσκελίζω.

Ἐκεῖνος ἄνωθεν τοῦ ὁποίου δὲν διηλθέ τις διεσκελισμένος, ὁ μὴ διασκελισθεὶς: Παιδὶν ἀπροσκέλ-λιστον. Συνών. ἀδιασκελιστός.

ἀπροσκύνητος ἐπίθ. σύννηθ. ἀπροσκύνητος ἐνιαχ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπροσκύνητος.

